

NASPROTNIKI IN ZAGOVORNIKI MIRU NA SVETU

Zvezna republika Nemčija in Južni Vietnam

Erhard se sramuje, ker je doslej premalo pomagal ZDA v Vietnamu
Predstavniki zahodnonemškega znanstvenega, kulturnega, in verskega življenja pa vojno v Vietnamu obsojajo - Kaj je zapisal liberalni «Die Zeit» v zvezi s političnim vzdušjem Zahodne Nemčije

Sodelovanje ljudstva pri upravljanju države in odločanju o važnih družbenih in državnih zadevah v deželah tako imenovane zahodne demokracije je v resnici, kljub drugačnemu videzu, prav neznatno, skoraj nič. O tem odločajo, drže vse osnovne vzroke oblasti v svojih rokah, politični vrhovi državnega birokratičnega aparata, vojaške kaste in velikanskih gospodarskih korporacij. Politične pridobitke preteklosti v obliki ustavnih svobod so se v teku kapitalističnega razvoja sprevrgle v svoje nasprotje, ostale pa so zapisane na papirju, kot fosilije mrtvih črk, da bi pač ljudstvo moglo živeti v iluziji svobode in pravice. Ljudstvo pa nima v resnici ne svobode ne pravice dotočniti se uprašanj, ki se tičejo končno ne samo človeštva nasplo, ampak tudi njega samega, njegove eksistence, njegove bodočnosti. O tem ne morejo in ne smejo spregovoriti celo najbolj legitimirani predstavniki dežel zahodne demokracije, znanstveniki, ljudje kulturne in umetnosti, najprednejše osebe svobodnih poklicev, ker pač nimajo oblasti v rokah in ne moči, da bi uveljavili svoja stališča. Toda, vedno pa lahko spregovorijo in s močjo ter prepričevalnostjo svoje besede ter svojega razuma razčiščujejo motna svetovna obzorja in bistrijo pogled vedno številnejših človeških množic.

Stališče Zahodne Nemčije do vietnamskega vprašanja je znano. Je bilo in, kot se zdi, bo to vedno stališče Amerike, ki je Vietnam napadla in je to odgovorila ne samo za ogromno gorje, požare in mučenja, za splošno uničenje in genocid, temveč tudi za vse, kar se iz tega lahko rodi — za spetovno apokalipso, ki utegne priti.

O tem sta nedolgo tega spet govorila in odločala Johnson in Erhard. Samo onadva, ne ameriški in ne nemški ljudstvo. Tako kot je v navadi povsod, kjer je, kot rečeno, demokracija ljudstva na papirju, demokracija prakse pa oblast v rokah nekaj močnikov.

O tem je nekaj zapisal tudi «Nouvel Observateur», pa to objavljamo, da bi videli, kako v resnici stvari potekajo, kako se nekateri za koristi nekaj stotin družin iz svetovne celitve gročijo z usodo sveta.

Na kosilu, prirejenem 21. decembra v Belu hiši v čast kanclerja Erharda, je sef zahodnonemške vlade spregovoril med drugim tudi nekaj besed, ki so jih njegovi gostitelji Američani pričakovali, a katerih doslej, kljub večkratnim pritiskom, še ni bil izrekel noben evropski državnik: «Sramujem se spričo majhnega nemškega prispevka v vietnamski vojni, še posebno, če ga primerjam z vašimi napori».

Človek, ki je tako gladko in enostavno izpovedal svoje sramovanje, je torej nemudoma reagiral na esugestije, ki jih je nekaj dni pred tem ameriški obrambni minister McNamara bil dal ministrom, zbranim v Parizu na seji NATO: «Obramba svobode je nedeljiva». Tako je rekel McNamara in zahteval od vseh, da o tem razmislijo. Kar se tiče Erharda, je ta takoj razmislil in v svoje misli imenu nemškega ljudstva, ki mu je do svobode tudi javno izpovedal.

To, kar nemško ljudstvo v splošnem misli o vietnamski vojni, ni lahko odkriti, oziroma vedeti. Znamo pa s tem v zvezi občutki in razpoloženje številnih pisateljev, univerzitetnih profesorjev in sindikalistov, kot tudi mnogih predstavnikov katoliške in protestantske Cerkve. V nekem pozivu, objavljenem v Zahodni Nemčiji neposredno pred kanclerjevim potovanjem v ZDA, je bil moč čisto naslednje: Ta spopad se čedalje bolj spreminja v vojno. Po nekaterih indikacijah ameriških vojaških voditeljev, gre več za to, da bi se uničilo vietnamsko osvobodilno gibanje, temveč, da se spreizkušajo nova tehnična sredstva, izdelana za uničenje ljudskih gibanj v ostalih predelih sveta.

In potem, ko so se izrekli proti mučenju in genocidu, ki se danes izvaja nad vietnamskim ljudstvom, so podpisniki se izjavili: «Protestiramo proti moralnemu in finančnemu podpiranju te vojne od strani nemške zvezne vlade in pozdravljamo stališče Francije, ter nevezanih dežel, ki zahtevajo ukinitve letalskih napadov proti Severnemu Vietnamu in ureditve spora na osnovi Zenevskega sporazuma. Izražamo svojo solidarnost s 5000 ameriški profesorji in znanstveniki, ki zahtevajo takojšnjo ustavitev vojne ter nevtralizacijo celotnega Vietnama».

Imenujmo samo nekaj najslavnejših oseb, katerih imena so bila zapisana na dolgem seznamu podpisnikov omenjenega poziva: Heinrich Bell, Uwe Johnson, Peter Weiss, Rolf Hochhuth, Hans Magnus, Erich Koestner, Walter Jens, Ernst Bloch in mnogi drugi. Na vseh univerzah Zvezne republike so se številni profesorji spontano pridružili pozivu, ki se — izredno pomembno dejstvo — v zdušju moralne tišine, ki vlada na drugi strani Rene — ne omejuje samo na protest humanitarnega tipa, marveč hrabro izraža določeno stališče.

Zakaj hrabro? Zaradi tega, ker je v Nemčiji, kjer obstajajo številni etabliži, med temi tudi eden, ki obvlada vse ostale: ne napadajo se ZDA, dežela, ki štiti Zvezno republiko, ne kritizira se Amerika, ki postavlja straže pred berlinskim zidom. In prav zaradi tega je, bržčas, neki nemški minister tudi rekel: «V Vietnamu se prav tako brani svoboda nemškega naroda».

Pisatelji, univerzitetni profesorji, sindikalisti, znanstveniki, predstavniki cerkve, nedvomno znajo, kaj jih čaka. Tisk je na primer

Včeraj dopoldne so se morale branjeve na Rdečem trgu otepati tudi s snegom

ČLOVEŠTVO ŽE PLAČUJE DAVEK SVOJE «ATOMSKE BLAZNOSTI»?

Zagonetna bolezen, ki kosi le ženske plemena Fore

Nenadna evforija je prvi znak - Sledijo mrdranje, drhtenje, paraliza in smrt - Muha nima nobene zveze - So temu krivi ameriški atomski poskusi na Pacifiku?

Na jih je v zadnjih letih umrlo okoli 3.000. In zagonetna smrt kosi še naprej. Avstralske oblasti so se začele za ta pojav zanimati in ko sta pred nekaj leti prišla sem dva avstralska zdravnik, sta po prvih vtisih menila, da je za to izumiranje žensk kriva — muha. Med tem plemenom namreč velja legenda, da so muhe nekakšne čarovnice, ki da prišajo bolezni in smrti. In muh je to ogromno. Včasih jih je za cele oblake, ki lebdijo nad džunglo. Omenjena zdravnik sta zato začela proučevati muho in hkrati nenavadne znake bolezni, ki ji domačini pravijo kuru-kuru.

Zenska, ki zbolí za to boleznijo, se začne najprej smejati. Prvi simptom bolezni je nenadna evforija. Dva tedna pozneje se smeh preneha in sledi nova faza, ko se izraz obraza, menjuje kot pod vplivom električnih šokov. Zenske, ki so zbolele za boleznijo kuru-kuru, delajo čudne grimase in njihov izraz dobi čudne poteze, tako da jih je težko že prepoznati.

V tretji fazi pa se to menjavanje izrazov preneha in se na obrazu bolne ženske fiksira določena maska, ki se ne spremeni več. Zenska je tedaj podobna čarovnici, kot je ugotovil dr. Mac Farlane. Hkrati pa se začne po vsem telesu bolnice nekakšno drhtenje, ki se umiri le med spanjem. To da mirnega spanja ni več. Nato se začne nenadna paraliza. Bolnica izgubi sposobnost za kontroliranje gibanja rok in nog. Udi se sicer premikajo, vendar brez koordinacije in proti volji bolnice. Bolnica hoče n.p. nesti žlico hrane v usta, pa tega ne zmore več.

Če vstane, ne more hoditi, ali bolje se premika, vendar ne tja, kamor je hotela. Vse te faze trajajo približno vsaka po dva tedna. Naslednja faza je faza nekakšnega omrtvičenja. Bolnica obliži kot popolnoma paralizirana, pri tem pa je najhuje to, da je paralizirano vse njeno telo, medtem ko njeni možgani popolnoma delujejo in se bolnica zaveda, kaj se z njo dogaja, ne more pa nič proti temu. Ker je bolnica že videla, kako je bilo z drugimi ženskami, ki so bile v takšnem stanju, ji ne preostane drugega kot čakati najprej na kratko agonijo, nato pa na čerčinost, to je — dom mrtvih.

Bolezen kuru-kuru, ki v jeziku plemena Fore pomeni «smrt od mraza in strahu», trajala približno šest mesecev, rešitve pa ni.

Kdaj pa se je to pri plemenu Fore začelo? Leta 1957. Tedaj je tu živelo 16.000 ljudi na 80.000 kvadratnih kilometrov površine. Zdravniki so izračunali, da če umre po 50 žensk na mesec, bo plemo v nekaj desetletjih povsem izumrlo. Do pred nedavnim pa je bilo to plemo zdravo.

Avstralska vlada je v zvezi z boleznijo kuru-kuru sklenila, da bo bolezen plemu Fore rešila. Prišla je zato na njegovo področje skupina zdravnikov in strokovnjakov za virologijo. Lotili so se boje proti — muham. Toda gotovi še niso bili, da je muha glavni in edini krivec bolezni kuru-kuru. Da bi to preizkusili, so odpeljali 500 žensk in moških na planino

Caster, to je na zelo visoko planoto, kjer muh ni. Toda ni bilo veliko časa, ko so se nekateri ženske začele spet — smejati. Muha je ostala daleč, bolezen kuru-kuru pa je kosila naprej. To je bil dokaz, da je bil njihov dvom o muhi kot edini povzročitelji bolezni in smrti upravičen.

Raziskovanja in proučevanja so zato morali začeti od začetka, tokrat brez upoštevanja muhe. Pri nadaljnjem proučevanju se je ugotovilo, da ima bolezen kuru-kuru neke podobnosti z zastrupitvijo z manganom ali živim srebrom. Zdravniki so s pomočjo posebne strokovne ekspedicije preiskali vse področje, vendar niso tu odkrili nobenega rudnika mangana ali živega srebra. Bilo je to leta 1963. Iz tega so logično sklepali, da ni šlo za kemično zastrupljanje.

Zadeve so se nato lotili — biologji. Na to je zainteresirane kroge navedlo dejstvo, da se bolezen kuru-kuru letoma izkazuje pri približno 1000 ženskah. Če v naslednjih desetletjih izumrejo vse ženske, bo izumrlo tudi plemo, kajti ras je, da bi mogli moški plemena Fore najti ženske pri drugih, sosednjih plemenih, toda katere ženske iz sosednjih plemen bi bila pripravljena omolžiti se z njimi, ko pa je bolezen kuru-kuru pokončala vse, kar je bilo ženskega spola.

Toda ne gre le za ta sicer tako tragičen vendar pa omejen pojav, pač pa za nevarnost, ki bo aktualna čez leto, desetletje, morda pa tudi pozneje tudi drugod po svetu, saj smo že rekli, da se bodo posledice atomskih poskusov pojavljale tudi vseh generacij. Človeštvo torej zadenja že plačevati svoj žalostni davek blaznosti tistih, ki govorijo o miru, hkrati pa se pripravljajo na uničenje človeštva!

Številne temeljite študije. Znanstveniki zatrjujejo, da se bodo kvamni vplivi atomskih poskusov kazali na bodočih generacijah. Potemakem je zelo možno, celo zelo zelo verjetno, da je plemo Fore prva množična žrtev posledic ameriških atomskih poskusov na Pacifiku in da je to, kar se dogaja s tem plemenom, prvi izredno resen opomin za vse tiste, ki se ukvarjajo z atomi in ki so odgovorni za atomske poskuse. Raziskovanje na Novi Gvineji se ni zaključilo, kaže pa, da se bo gornja hipoteza spremenila v žalostno ugotovitev.

Od 7000 žensk plemena Fore jih je «smrt, ki se smeje» pokosila že okoli 3000. Bile so to ženske v starosti od 15 let navzgor. Če v naslednjih desetletjih izumrejo vse ženske, bo izumrlo tudi plemo, kajti ras je, da bi mogli moški plemena Fore najti ženske pri drugih, sosednjih plemenih, toda katere ženske iz sosednjih plemen bi bila pripravljena omolžiti se z njimi, ko pa je bolezen kuru-kuru pokončala vse, kar je bilo ženskega spola.

Toda ne gre le za ta sicer tako tragičen vendar pa omejen pojav, pač pa za nevarnost, ki bo aktualna čez leto, desetletje, morda pa tudi pozneje tudi drugod po svetu, saj smo že rekli, da se bodo posledice atomskih poskusov pojavljale tudi vseh generacij. Človeštvo torej zadenja že plačevati svoj žalostni davek blaznosti tistih, ki govorijo o miru, hkrati pa se pripravljajo na uničenje človeštva!

O kvarnem vplivu atomskih radiacij na gene so napisane že

PRED PETKOVIM LUKEŠEVIM RECITALOM V KULTURNEM DOMU

Kaj je «mali oder»

Skoraj vsa gledališča na svetu, ki žele načrtno vzgajati in seznanjati svoje občinstvo kakor tudi umetniške izvajalce z novostmi tako imenovanega eksperimentalnega gledališča, ustanavljajo «male odre» za predstave izven svojega glavnega repertoarja. Z organizacijo «Malega odra» ima vodstvo našega gledališča namen uprizorjati dela, ki jih sprito njihove specifičnosti ni mogoče uvrstiti v redni repertoar, so pa sicer zanimiva in aktualna, bodisi glede dramaturških posebnosti, bodisi glede recitacijskih in igralških prijemov. Predstave bodo igrali v mali dvorani Kulturnega doma.

Letošnji repertoar obsega troje takih predstav. Pri izbiri smo seveda bili pripriljeni, sprito majhnega števila in velike obremenjenosti umetniškega ansambla, izbirali previdno, kajti redni repertoar sestavlja z veliko odgovornostjo, tako v formalno gledališkem pogledu, kakor tudi v estetskem in idejnem smislu. Seveda ne bomo skušali biti samo «moderni» in «eksperimentalni» (te besede čisto nalahko: zakaj sredi toka, viharja in, kakor bi rekel, vrtine svoje strasti morate imeti in ohraniti neko zmrznost, ki ji daje mehkost. O, v dno duše me boli, kadar moram poslušati, kako vam kak kuštrar tebe in tvoj cefra vsa strast na drobne kosce, samo da bobil v ušesa zljalom in pritličju, ki jim vednoma ni do drugega kakor do nerazumljivih nemih prizorov in hrupa: prešibati bi morali takega pobalnika, ker prekrilil Termagonta; to se pravi preherodezevali Herodeza: prosim vas, ogibajte se tega... dajte se voditi lastnemu razsodku: prilagodite kretljivo besedi, besedo kretaji; zlasti pazite, da ne prekoračite naravne mere...)

V svetu je v zadnjih letih stopila v prvi plan vse večja težnja k novim oblikam komornega gledališča, ki intenzivno načinu igranja. Sodobno gledališče se osvobaja avtogennih konvencionalnih oblik in okorelosti v vse smeri odzrega izražanja. Nekdaj slavni Burgsteater postaja umuzajska zanimivost, ki sicer pravi pravila kvalitete in bleščeče predstave, toda po umetniško sodbenem izrazu te predstave čas prerašča. Moderni dinamični čas, poln zapletov in konfliktov, je prav posebno v zadnjem času močno vplival na gledališko življenje v Evropi in Ameriki. Tu bomo tudi našli odgovor na vprašanje, zakaj je Broadway pripravil umetniško boljše predstavo «Češnjevega vrta» Čehova kot tradicionalni hudočestveniki v Moskvi, zakaj je Stradford doživel ponovno rojstvo z režiserjem Brookom, ki prav s Shakespeareovimi deli odgovarja, razljudenje, učni in svari človeka moderne dobe pred kruto prihodnostjo. Njegova zadnja predstava «Troilus in Kriodes» — tako pišejo poročevalci — je razčlenjevala absurdnost sedanjega klanja v Vietnamu.

Dejstvo je, da današnji človek, ki se v uradu, na delu, v šoli ali v gospodarstvu bori na svojem področju z modernizacijo in sega po hitrejšem napredku, nujno zahteva od umetnosti — v našem konkretnem primeru od gledališča — nekaj novega kar pa kot novost ne sme negativno vplivati na njegova osebnostna stremeljenja, na njegov pogled na življenje in družbo. Novost, naj si bo takšna ali drugačna, ki je v idejnem in formalnem pogledu zavirajoča ter brezperspektivna, ni sprejemljiva za sodobnega človeka. Resnica je, da človek današnjega dne želi videti in slišati «živga» človeka s preprosto govorico, brez patosa in težkega okolja, brez «zemljevidov» na obrazu igralca, brez mnogih pripomočkov, lik, skratka tsi si intimnega, skupnega izgovorjanja z igralcem, brez tradicionalnega odzrega robnika, brez zavese, brez močnih reflektorjev, ki v skrajni meri otežujejo igralcu intimni stik z gledalci. Prav iz tega razlogov je posebno pri nas (sprito človeška odra!) važna organizacija intimnega «Malega odra».

Poznamo tri glavne vrste komornih gledališč, vendar so vse te forme — čeprav nekateri, kar danes ustanavljajo taka gledališča, jih imenujejo «majnovje» novosti — stare več sto let. Moderno sobno gledališče (das Zimmertheater) za majhno število gledalcev zasledimo pri francoskih kraljih 17. stoletja, kjer so igrali za najbolj izbrano publiko dvora in najbližjih prijateljev.

Zelo razširjeno je dalje t.j. gledališče v krogu (le Theatre en ronde). Za predhodnika takega gledališča lahko smatramo rimski amfiteater. Najbolj razširjena oblika intimnega gledališča ima svojo, je začela na elizabetinskem odru (platform stage), to je Shakespeareovo gledališče, Shakespeare je dal navodila, kako je potrebno igrati v takem gledališču v «Hamletu», v prizoru, ko Hamlet govori igralcem, ki so prišli gostovat na dvor, svoj znameniti govor, ki bi moral biti zato vodilo slehernemu igralcu in slehernemu gledalšču. Takole pravi Shakespeare s Hamletom: «Govorite ta govor, prosim vas, tako, kakor sem vam predaval: lahko naj tje z jezika: a, če hlastate pri njem na vsa usta, kakor marsikateri naših igralcev, bi mi bilo prav tako ljub, da bi govoril moje vrstice mestni oklicevalec. Tudi ne kriliti z rokami — preveč po zraku tako, temveč delajte čisto nalahko: zakaj sredi toka, viharja in, kakor bi rekel, vrtine svoje strasti morate imeti in ohraniti neko zmrznost, ki ji daje mehkost. O, v dno duše me boli, kadar moram poslušati, kako vam kak kuštrar tebe in tvoj cefra vsa strast na drobne kosce, samo da bobil v ušesa zljalom in pritličju, ki jim vednoma ni do drugega kakor do nerazumljivih nemih prizorov in hrupa: prešibati bi morali takega pobalnika, ker prekrilil Termagonta; to se pravi preherodezevali Herodeza: prosim vas, ogibajte se tega... dajte se voditi lastnemu razsodku: prilagodite kretljivo besedi, besedo kretaji; zlasti pazite, da ne prekoračite naravne mere...)

K nastalim formam intimnega gledališča sodijo vsi tisti mali odri v različnih dvorinah in dvoranih, kletah ali na podstrešjih, kjer je ocer do minimalna, simbolno scene postavljen ob eno steno pravokotne dvorane. Misel, zadržano čustvo, beseda, mimika in kretnja pridejo v takem gledališču do izraza v najefejših oblikah.

Če sem na začetku trdil, da si želi sodobni človek pozitivne perspektive v idejnem pogledu, potem trdim, da obstajajo v formalnem pogledu dve vrsti gledalcev: takšni, ki raje gledajo dramski prizor, v katerem bosta v prvem planu postavljena skozi igralcev funkcionalni arhitekturni misel in čustvo, in pa takšni, ki smatrajo, da je gledanje in poslušanje izrednih vizuelno-zvočnih spektaklov najvažnejša naloga gledalca v gledališču. Morda nekateri gledalci uživajo ob prvi in drugi vrsti, toda dobro jih zna razločevati. Specifičnost našega gledališča je v tem, da moramo znati zadovoljiti gledalce obeh smeri.

Sodobno gledališče se mora boriti na eni strani za konkretni miselni razvoj z neposrednim čustvom, na drugi strani pa za dovršeno formo (dikojo, mimiko, gesto). Tako intimo sodobno gledališče se v vseh primerih bori proti vrinjeni intonaciji, obračlenim klisefem, patetiki. Uverjen sem, da mora sodobni igralec, prav posebno na takem intimnem odru, delovati na občinstvo naravno in neposredno, z miselnim razvojem dela skozi iskanje pravih odnosov med osebam ter popolne prilagoditve obseba po ustvaritvi psiholoških predispozicij za pravilno čustveno reagiranje. Jasno je, da bi imel igralški rezultat večjo umetniško vrednost, če bi oblikoval (v kateri bi tudi vsebina!) čim boljše. Tako smo prišli do starega vprašanja, na katerega odgovarjajo gledališki teoretiki pozitivno, a tudi negativno, to je — do enotnosti vsebine in oblike. Smatram, da sodobno gledališče nagiba k enovitosti formalnih oblik «gledališča predstavljaj» in vsebinskih oblik «gledališča doživljanja». Kako bi praktično postavili to postavko «neposrednega izražanja misli in čustev» v podtektu skozi perfektno tehniko go, vora, mimike in kretneje? Režiser je pristopen skozi ves ta razvoj, na predstavi pa vidimo samo igralca. Tu najdemo vzrok, razlog in smisel sodobnega gledališča, v katerem zavzema igralec vse bolj častno mesto. Poglejmo, kako se to dejstvo razlikuje na primer od gledaliških konceptov velikega Gordona Craiga ali kartelista-gledališkega direktorja Botjara: Gordon Craig je imel igralca za lutko, ki mora služiti režiserjevi zgradbi spektakla. Zahteval je, da prinese igralec na oder le glas in telo, brez kance psihologije. Botj pa je vklepil v svoj diktat celoten ansambl in dosegel velike režijske uspehe, toda zelo malo velikih igralških uspehov. Zaradi tega konceptu je režiserji, ki se vidia vse bolj zamenjuje erežije, ki se ne vidia, ne zato, ker je ni, ampak, ker je, toda vsa v službi igralskega izraza. V taki vrsti komornega sodobnega gledališča (platform stage) je torej igralec prepuščen edino in samo svojim psihološkim lastnostim ter izraznim sredstvom. Režiser pa je dolžan podpirati, razvijati in diferencirati, usklajevati in ritimizirati delujoče elemente.

Tudi ni slučajno, da smo si izbrali za prvo predstavo na «Maliem odru» prvo izbor iz Shakespeareovih dramskih del in sonetov.

BRANKO GOMBAC

Radio Trst A

7.00 Koledar; 7.30 Jutranja glasba; 11.30 Variacije na slov. motive; 11.35 Radio za šole; 11.55 Tržaški motivi; 12.25 Pomenek s poslušalkami; 12.55 Za vsakogar nekdaj; 13.30 Glasba iz filmov in revij; 17.00 Klavirski duo Russo-Sakred; 17.25 Radio za šole; 17.45 Pesem in ples; 18.00 Poljudna enciklopedija; 18.15 Umetnost in prireditve; 18.30 Klavirska glasba; 18.45 Motivi, ki so mladim všeč; 19.15 Higiena in zdravje; 19.30 Zbor «France Prešernov»; 20.00 Sport; 20.35 M. Lipovec: «Gusarji»; 20.50 Na klavir igra G. Feyer; 21.00 Simfonični koncert; 22.25 Musica sprint; 22.40 Melodije; 23.00 Jazz.

Trst

12.05 Plošče; 12.25 Tretja stran; 13.40 Puceljnjeva «La fanciulla del West» — drugo dejanje; 14.20 Tržaški in furjanski motivi; 14.40 Znanstvena oddaja.

Koper

7.15 Jutranja glasba; 8.00 Prens RL; 11.00 Plošče; 11.40 Današnji povelj; 11.45 Plošče Durium; 12.00 in 12.55 Glasba po željah; 13.40 Opera panorama; 15.00 Glasbeni vrtljak; 15.45 Slov. narodne; 16.20 Povelj lahke glasbe; 17.00 Tretja stran; 17.15 Tarčinjeva sonata, opus 1; 17.45 Zbor iz San Giorgio di Nogaro; 18.00 Prens RL; 19.00 Sport; 19.30 Prens RL; 22.15 Ritmi; 22.35 Paurejeva sonata, opus 13.

Nacionalni program

8.30 Jutranji pozdrav; 9.10 Albi-

SREDA, 12. JANUARJA 1966

nonjeve skladbe: 9.45 Popevke; 10.05 Opera antologija; 10.30 So la; 11.15 Ital. potovanja; 11.30 Albenizova suita; 11.45 Godala; 13.35 Solisti lahke glasbe; 14.55 Vreme na ital. morjih; 15.15 Gledališče in filmske novosti; 15.45 Gospodarska rubrika; 16.00 Spored za najmlajše; 16.30 Ital. glasbeniki; 17.25 Klavirsko in klavir; 18.00 Današnja dela; 18.35 Neapeljske pesmi; 19.15 O morju in pomorskih; 20.25 Leoncavallova «La Boheme».

II. program

7.30 Jutranja glasba; 9.35 Glasbeno-govorni spored; 10.35 Nove pesmi; 14.00 Povelj; 15.00 Ital. zbor; 15.15 Izbrani motivi; 15.35 Koncert; 16.38 Najnovejša plošče; 17.25 Srečno pot; 17.35 Enciklopedija; 18.35 Leonardo da Vinci; 18.50 Vaški izbranci; 20.35 Godala; 21.00 Anketi: Idealen dom; 22.15 Večer na glasba.

III. program

18.30 Družbene vede; 18.45 Monteverdi in Cavalli; 19.30 Koncert; 20.30 Revija revij; 20.40 Haydnov koncert št. 1; 21.30 Sibellusove skladbe; 22.15 Sodobno pripovedništvo.

Slovenija

8.05 Glasbena matineja; 8.55 Betineta: Zgodba o pisiku Pantaloni; 9.10 Mladinski pevski zbori; 9.30 Lahka glasba; 10.15 Sopranistka Marija Lotrič-Sulc; 10.45 Človek in zdravje; 11.00 Turistični napotki; 11.15 Nimaš prednosti; 12.05 Arje iz manj znanih oper; 12.30 Kmetijski nasveti; 12.40 Zeno-

II. kanal

21.00 Dnevnik; 21.15 Detektivka: «Zadeva Picpus».

Jug. televizija

16.30 Poročila; 16.35 Veleslalom za ženske — tekmovalnja v Grindwaldu; 17.40 Tiktak: PF s trobento; 17.55 Tuktak studio Kecal; 18.25 Obzoriki; 18.45 Pucelj: Didona in Enel — opera; 19.15 Filmski pregled; 19.40 TV prospekt; 20.00 Dnevnik; 20.30 K. Taylor: Naslovne neznane — drama; 21.00 J. Haydn: Simfonija št. 39; 21.15 Kulturna Panorama; 21.55 Pogovori o slovenscini: Izposojenec; 22.25 Zadnja poročila.

Goriško-beneški dnevnik

POSVET Z ŽUPANI PRI POKRAJINSKI UPRAVI

V konzorciju za gospodarski napredek bodo zastopani tudi Slovenci

Nujnost gospodarskega in socialnega načrtovanja je narekovala njegovo ustanovitve. Župani, med njimi tudi sovedenjski, so obljubili podporo na svojih področjih.

V ponedeljek 10. januarja t. l. je bil v dvorani pokrajinskega sveta sestanek županov in njihovih zastopnikov, ki ga je sklical pokrajinski svet, da bi predstavnikom občin prikazala korist in nujnost udeležbe pri Posoškem konzorciju za gospodarski in socialni napredek (CIPES). Sestanku je predsedoval pokrajinski predsednik dr. Chiantaroli, od pokrajinske uprave sta bila prisotna odbornika Vesel in Waltritsch. Med prisotnimi smo opazili sovedenjskega župana Jožeta Čučeta in zastopnika krminskega župana odbornika Jožeta Princiča. Mnogi župani pa so bili odsotni. Prisotni župani so se obvezali, da bodo v svojih občinah posredovali, da bi iste pristopile kot člani v ta konzorcij.

V zvezi s tem konzorcijem smo dobili od pokrajinskega odbornika Marka Waltritscha sledeči članek:

Ideja o Posoškem konzorciju za gospodarski in socialni napredek (CIPES) je že nekaj let stara. V državnem merilu, po sestavi vlade levega centra, se je že pričelo govoriti o nujnosti programacije v celotnem gospodarstvu. Medtem ko so desničarske sile nasprotovale programaciji politiki je ta dobivala v vladnih krogih konkretno obliko. Polagoma se je ta politika razširila tudi na krajevne uprave in v naši deželi imamo v zvezi s tem konkreten primer odbornika za programacijo v deželi in vladi.

Na Goriškem so o programaciji mnogo govorili že v prejšnjem pokrajinskem svetu, nujnost povezanosti med različnimi, nadobčinskimi organi se je pokazala na številnih področjih, zlasti v okolici Trilca, kjer je danes skoraj nesmiselno govoriti o nevedenju skupne upravne politike med občinami. Lani aprila je pokrajinska uprava sklicala pokrajinsko gospodarsko konferenco, na kateri so prišli do izraza težnje o ustanovitvi tega konzorcija.

Ustanovni člani tega konzorcija so: pokrajinska uprava, trgovska zbornica, Goriška hranilnica, občine Gorica, Trilce, Gradiska, Krmin in Gradec. Predstavniki teh ustanovnih članov so pripravili osnutek statuta konzorcija, pokrajinski in občinski odbori so ga sprejeli in lani oktobra ga je prefektura odobrila.

Statut predvideva udeležbo vseh občin na Goriškem in eventualno deželne uprave. Voljeni organi tega konzorcija naj bi bila skupščina in upravni odbor. V skupščini bodo zastopani vsi člani, upravni odbor pa je sestavljen tako, da od vsake prišli zastopniki vseh delov pokrajine, kar omogoča tudi, da imajo vse stranke svoje predstavništvo v tem telesu.

Statut predvideva nadalje, da bodo člani skupščine s posvetovalnim glasom tudi zastopniki industrijskih con v Trilcu, Gorici, Krminu in Kijerkah bi le nastale. Nadalje se predvideva ustanovitev posvetovalnega odbora, kateremu bo na delovni predstavniki trgovske zbornice; v te odbore naj bi prišli zastopniki delodajalcev in sindikalnih ter strokovnih organizacij in bi aktivno sodelovali z vodilnim odborom.

Naloga konzorcija je proučevanje gospodarskega in socialnega napredka naše pokrajine. Ne more pa vsiliti rezultatov teh študij občinam, ki bi le te ne hotele izvajati. Jasno pa je, da bodo politične stranke, ki bodo zastopane v skupščini in v vodilnem odboru, skušale praktično izvajati potom svojih zastopnikov v krajevnih upravah smernice, ki jih bodo nakazali razni strokovnjaki.

Statut je sestavljen tako, da daje

Riharda Orla ni več

Včeraj dopoldne je kot blisk razširila po Gorici žalostna vest: Riharda Orla ni več. V jutranjih urah je umrl v goriško civilni bolnišnici, kjer se je zdravil v zadnjih tednih.

Pogreb bo jutri, v četrtek ob 14.30 iz mrtošnice v civilni bolnišnici na goriško pokopališče.

S pokojnim Rihardom Orlom smo goriški Slovenci izgubili še eno korenino, neustrašno delavca-poštenjaka in vsekega ljubitelja beneških Slovencev in njihove dežele. Rodil se je 29. novembra 1881 v Fručini in je torej stetil v 85. leto starosti. Po osnovni šoli doma je študiral na reški in Goriški ter nato na učiteljski v Kopru, kjer je maturiral leta 1909. Pozneje je napravil tudi eno leto konservatorija na Dunaju, kar mu je bilo v veliko pomoč pri poznejšem prirejanju in zbiranju ljudskih popevk iz Beneške Slovenije in Prekmurja.

Učiteljeval je v Dorobesku, Oseku, Višnjeviku, Smarju, dalje v Steverjanu in Standrožu, dokler ga ni leta 1927 fašizem premestil v notranjost države. Nazadnje je služboval v Humnu v Beneški Sloveniji pod zavezniško vojaško upravo pa je bil imenovan za direktorja ravnanja za miren okoliščino. Kmalu potem je stopil v pokoj.

To pa ni pomenilo, da bi naš neutrudni javni delavec in vzgojitelj prenehal s svojim delom. Poln življenjske sile je posvetil svoje kot javnemu delu. Zlasti se je posvetil problemom Beneške Slovenije in hrvaških naselbin v pokrajini Molise. O njih in drugih je objavil več potpisov in zanimivosti tudi v Primorskem dnevniku in v Soči. Omenimo naj med drugim tudi njegove spise v koledarjih družbe Cirila in Metoda o slovenskem šolstvu v Beneški Sloveniji in na Goriškem, o Rjetizanju, dalje samostojno brošuro o tatarskih Slovenceh, ki je izšla v Trstu leta 1949 itd.

Kot smo že omenili je zbiral in pripravljal beneške narodne pesmi, ki so zelo znane med beneškimi Slovenci, kot na pr. »Oj božime!«

To deželo je prehodil več podlagem in počel in se ko mu je bilo 80 let se ni strah dolgo pot od Gorice do Matujarja in dalje do Humna. Ker je bil sam brez družine, je vzdrževal dva dijaka iz Beneške Slovenije v slovenskih zavodih v Gorici in Trstu in tudi drugače posvetil svoje delo in skrb tem najbolj zapuščenim našim rojakom.

Njegovo delo je prekinila prometna nesreča predlončnik 14. maja, ko ga je neki skuterist poiral na cestnem križišču v Gorici. Od takrat si pokojnik ni več opomogel in včeraj je tudi njegova kreпка in žilava narava podlegla posledicam.

Njegovo življenje in delo bo ostalo tesno povezano z življenjem in borbo naše narodne skupnosti na Goriškem in v Beneški Sloveniji. Zato bo vedno sestavni del naše zgodovine in tem obdobju in tudi poznejši rodovi ga bodo ohranili v hvalnem spominu. Naj počiva v miru v domači zemlji.

Zaradi stavke uslužbencev ENEL danes in jutri priporočamo mestno podjetje v Gorici štednje in električnim tokom tako v industrijskih obratih, kot v gospodinjstvih.

Danes slavi srebrno poroko Pina Leban in Danilo Marušić iz Standrože.

Cestitajo jima domači znanci in prijatelji.

Nesreči na cesti in na delu

Včeraj dopoldne, nekaj po 15. uri, se je vračal 53-letni mlekcar Vladimir Marušić iz Steverjana, Ul. Oslavje 6, z avtom »giardinetta« iz Gorice po Ul. Orzoni proti domu. V tej ulici pa je zadel od zadaj v njegovo vozilo zaradi zasneženosti ceste neki manjši tovornjak. Pri sunku je dobil Marušić rano na čelu. Zatekel se je v civilno bolnišnico, kjer so mu nudili prvo pomoč. Okreval bo v petih dneh.

Ob 17. uri pa so nudili prvo pomoč 44-letnemu Cvetku Klanjški iz Ul. Capucinskih 8, ki se je prejšnji večer ponesrečil na delu pri stavbi v podgorjski tekstilni tovarni. Ranil se je na levi roki, okreval bo v štirih dneh.

Iz tržiske bolnišnice

Ko je z avtom zavozil s ceste, se je 30-letni Božidar Pahor iz Medje vasi ranil na glavi. Zatekel se je v tržisko bolnišnico, kjer so ga pridržali za petnad dni na zdravljenju.

Na delu v mehaniki delavci Bonato v Trilcu se je ponesrečil včeraj dopoldne 25-letni Mario Ferletič iz Trilca, Ul. Suro 26, ko je vstaknil prste v stroj. V bolnišnici so ga pridržali za 25 dni na zdravljenju.

Na delu v mehaniki delavci Bonato v Trilcu se je ponesrečil včeraj dopoldne 25-letni Mario Ferletič iz Trilca, Ul. Suro 26, ko je vstaknil prste v stroj. V bolnišnici so ga pridržali za 25 dni na zdravljenju.

Na delu v mehaniki delavci Bonato v Trilcu se je ponesrečil včeraj dopoldne 25-letni Mario Ferletič iz Trilca, Ul. Suro 26, ko je vstaknil prste v stroj. V bolnišnici so ga pridržali za 25 dni na zdravljenju.

imel za bitja, ki jih je treba pomendati kakor črve. Sicer pa je pasel svojo sadiščno krvoločnost tudi nad drugimi ter je ubil svoje ravnanje le nasproti nemškemu deportancem. O njem je šel glas, da je bil obsojen na dosmrtno ječo ker je umoril lastno mater. Naj je bilo to res ali ne, glas se je vsekar zdel verjeten.

Takšen je bil naš kapo, kateremu so bila naša življenja predana na milost in nemilost. Po drugi strani pa je izvajal ukaze starega esesovskega višjega narednika, ki je bil poveljnik taborišča, ter njegovega namestnika kaplarja, ki smo ju po navadi videvali le pri zborih, ko so ob jutranjem svitu sestavljali delovne skupine, in zvečer, ko smo se vračali z dela.

Toni je bil plavalas, čokat; imel je obraz z rdnimi potezami, ki pa jih je kazila grobost, s hladnimi zelenimi očmi, ki jih je srdito obračal, ko je bil v nas. Govoril je nemški jezik z značilnim spodnjeavstrijskim mehkim naglasom, vedno enako monotonno. In podnevi, ko so bile delovne skupine na delu, ter je bilo taborišče skoraj prazno, je ure in ure precej dobro igral na svojo harmoniko stare, priljubljene dunajske napeve. V tistih trenutkih se ni zdel več isti človek, sposoben ubiti svojega bližnjega s pestmi.

Potem sta bila v taborišču dva bloka. Tisti v moji baraki je bil živčen, čokat, temne polti, star okrog 50 let, »asocialen« element. Zaradi svojih pederastičnih blodenj je bil vedno spremljiv volje. Včasih se je delal, da nas niti ne opazi. Včasih nam je namigoval z veselimi kretinami, ki jih je spremljal s kakšnim italijanskim vzklikom, včasih pa nas je obdeloval s pestmi, kar je pričel tako nenadoma, da sploh nismo vedeli za vzrok. Ker ni imel na razpolago likerjev ali vina, se je pijačil z neverjetnimi količinami čistega spirita, ki ga je kradel v ambulanti, kar je spravljalo v obup Popoviča, ki je bil ob eno izmed redkih sredstev za zdravljenje svojih bolnikov.

Bloka druge barake, kjer so bili Gaggero, Pappaletta in še nekateri drugi tovariši, je bil zloben kriminalce, čigar zunanost je bila popolnoma v skladu z njegovo naravo. Imel je rumene lasje in kožo, sive in okrogle oči kakor sova, obraz po doben nočni ujeti, brezboja usta ter se je zdel pravo uveličenje Zia. In je pretepal, vedno pretepal z besno neizprosno.

Vsaka soba, v kateri je bilo po dvesto mož, je imela svojega vodjo, to je štabaka, včasih pa tudi po dva, kot na primer v sobi, v kateri smo bili nastanjeni Barberi, Bastiko, Beretta, Borda in jaz. Pred našim prihodom je bil štabak neki cigan, lep majhen fant, star okrog 25 let, z velikimi črnimi očmi, predzren in čisto nasilen. Toda nadenj so postavili z našim prihodom nekega mladega Nemca, ki je prišel z nami in ki je nosil zeleni trikotnik kriminalcev. Bil je visoke postave, odlične zunanosti, vedno tih in zlosten in se mi je zdel močnejši, ker se je zdelo, da vedno išče kak kotiček, da bi ostal sam. Nikoli nisem videl, da bi koga udaril, razen enkrat, ko je kaznoval z dvema lažjima klofutoma nekega Rusa, ki je ukradel nekemu tovarišu kos kruha. Skoraj vedno je prepustil svojo oblast cigani, odšel iz sobe vsak večer po delu in razdelitvi menaže, da bi preživel nekaj ur v družbi »predstojnikov«, ki so bili njegovi rojaki. Če mu je cigan poročal o naših prestopkih in ga je nagovarjal, naj nas kaznuje, mu je to sio na živce in je le skomigoval z rameni.

Potem nam omenim še dolgo vrsto kapotov delovnih skupin. V vsaki komandi (skupini), ki so jo sestavili sieherni juro iz 5 do 10 mož, sta bila eden ali dva kapota, katerih edina naloga je bila nadzirati delo drugih, to je nas, ki nismo bili Nemci. Edini njihov telesni napor pa je bil skoraj vedno v tem, da so kaznovali s pestmi ali bikovkami najbolj zlate in

ŠPORTŠPORTŠPORT

MEDNARODNO ŽENSKO SMUČARSKO TEKMOVANJE V GRINDELWALDU

Marielle Goitschel prva v slalomu z izredno vožnjo v obeh spustih

Kanadčanka Grene pustila za seboj Christine Goitschel - Od Italijank Demetzoza deveta

GRINDELWALD, 11. — Francoska Marielle Goitschel, olimpijska prvakinja v veselalomu, je svojim izrednim dosedanjim uspehom pripisala še zmago v slalomu v Grindelwaldu z najboljšim časom v obeh vožnjah. Za seboj je pustila izredno nevarno Kanadčanko Nancy Grene in pa svojo sestro Christine. V prvi vožnji, ki je imela 51 vrata, je Marielle dosegla čas 45"78, Grene je bila za 11 stotink sekunde počasnejša, Christine Goitschel pa je zaostala za dobro sekundo. Marielle je nato ponovila svoj uspeh tudi v drugem spustu, ki je imel le 47 vrata, toda Kanadčanka je bila zopet pred Christine in je tako potrdila, da bo odslaj najresnejša, če že ne edina konkurentka močnim francoskim sestram.

Zanimivost današnjega tekmovalstva v Grindelwaldu je bilo zaključevanje vrata samo z enojnimi palicami. Poskus je popolnoma uspel, ker se je tekmovaljevi odvijalo brez motenj in je dopuščalo tekmovalcem večjo varnost in hitrost.

Vrstni red prvih desetih.

VRSTNI RED:
1. Marielle Goitschel (Fr.) 88"93
2. Nancy Grene (Kan.) 89"81
3. Christine Goitschel (Fr.) 89"88
4. Trand Hecher (Avst.) 89"92
5. Gredl Digruher (Avst.) 91"25
6. Edith Zimmermann (Avst.) 91"35
7. Femande Bochatay (Sv.) 92"38
8. Brigitte Seiwald (Avst.) 92"38
9. Gustina Demetz (It.) 92"91
10. Gina Hathorn (VB) 92"92

Ostale Italijanke so se uvrstile takole: 23. Cipolla 96"98, 40. Franceschetti 100"10, 43. Nogler 111"76, 44. Strauss 117"76, 45. Monticelli 120"16, Inge Senoner je bila diskvalificirana.

30 držav prijavljenih za zimsko univerziado

PARIZ, 11. — Predsednik mednarodne federacije za univerzitetne športne igre (FISU) Primo Nebiolo je sporočil, da se za prihodnjo zimsko univerziado, ki bo od 5. do 13. februarja v Turinu skratirano v Clavieru, prijavilo na-

lin. Ta je začel v 10' akcijo na st. nedeljo spoprijeli Esperia in kriška Vesna. Kljub hladnemu vremenu se je zbral ob robu igrišča precej navijačev. Začetni udarec je imela Esperia, ki je prodrla do kazenskega prostora, vendar je obramba odbila nevarnost. Vesna je koj nato izvedla napad, prodrla obrambo in Husuju se je ponudila prva priložnost za doseg gola. Vesna je vtrajala v napadu, toda Rener in ponovno Husu sta zgrešila vrata.

Kljub premoči Vesne je Esperia v 12' neprimakovanu prišla s hitrim protinapadom v vodstvo. Vesna je besno odgovorila, vendar se ji ni posrečilo izenačiti. Esperia je s protinapadom v 25' celo podvojila rezultat. Ta gol je dobesedno elektriziral igralce Vesne, ki so se pogrnili v napad in niso dali Esperiji odihati. Toda šele tik pred koncem prvega polčasa se je Cavazzi posrečilo zmanjšati rezultat.

Drugi polčas se je začel s hitro in predvsem povezano igro, v kateri se je izkazal predvsem Pichu zmanjšala razliko.

Do sodnikovega končnega žvižga je Vesna (očito zadovoljna z rezultatom) v glavnem budno pazila, da ne bi prišlo do kakšnega prenečenja.

K. K.

Preteklo nedeljo v Trbižu

Uspele smučarske tekme goriških srednješolcev

V desetčlansko reprezentanco za tekme v Cortini bosta verjetno vključena tudi slovenska dijaka Maja Leban in Marjan Kranmer

Zbirne tekme goriških dijakov, preteklo nedeljo za sestavo reprezentance za tekmo v Cortini, ki bo 21. in 22. t. m. so dale naslednje izide:

Narajčanjke
1. Barbara Fornasir 59"2, 2. Lucija Venturini 2'10"8.
Izven tekmovalca Ada Leban 1'42" (dijakinja slovenskega učiteljskega).

Mladinke
1. Maja Leban 48" (slov. dijakinja), 2. Laura Krainer 52"7, 3. Laura Pluk 1'17"3, 4. Miriam Koren 3' (dijakinja slovenskega liceja).

TEK NA 3 KM
1. Marjan Kranmer 13'53"2 (dijak slovenskega učiteljskega).

Mladinci
1. Fulvio Alesani 13'43"1, 2. Giorgio Narduzzi 17'59.

Verjetno bosta prišla v desetčlansko reprezentanco za Cortino med drugimi tudi slovenska dijaka Maja Leban in Marjan Kranmer.

nesposobne. Med temi priganjaci je bilo tudi nekaj izjem. Le z ganotjem se lahko spominjam nekega mladega Avstrijca, »političnega«, ki je imel bister in živahen obraz in ki ga je nekega dne Toni kravo pretepel ter ga nato spravil med težake le zato, ker ni hotel pretepati svojih mož. In s čudovito vedrino se je pomešal med svoje italijanske, poljske in židovske tovaršar se ni pri tem nikoli pritoževal, tarnal, in ni nikoli pokazal nobenega znaka sovražnosti proti drugim.

Delo je bilo trdo. V tem skritem kotu smo gradili barake za delavnice, v katerih bi izdelovali rakete V2, poleg tega pa še barake za razširitev taborišča, ki bi morale nuditi delovno silo, ter dohodne ceste in poti, ki bi povezovala delavnice s taboriščem in s cestami v dolini.

Delali smo v snegu in pod snegom v zelo ostrem in vlažnem podnebu. Nad mesec dni je neprestano snežilo in zato so morali trajno uporabljati nekaj skupin samo za klanje snega, tako da so se lahko nadaljevala druga dela. Za gradnjo cest smo morali kopati zmrzlo zemljo s krampi, jo nagnati na samokolnice, ki smo jih odvažali daleč na položno reber hriba. Namesto z jermenom so bile samokolnice opremljene samo z navadno žico, ki se nam je zarezala v rumena in vrata, in gorje, če niso bile naložene prav do roba.

Toda to še ni bilo najhuje. Najhuje je bilo, da smo trdo delali dvanaest ur v tem ostrem podnebu in da smo se odpočili le eno uro opoldne, ko smo zaužili prvi obrok hrane. Nikoli ni bilo niti en dan počitka, niti ob nedeljah. Poleg tega pa je bilo nadzorstvo zelo strogo. Kapoti so nam stalno priganjali k delu ter nam niso pustili niti trenutka, da bi se oddahnili. Pri svojem priganjanju pa so prino uporabljali pesti, palice in bikovke, pri čemer so esesovske straže vse to brezobzirno gledale ali pa se tega pretepanja celo udeleževale.

(Nadaljevanje sledi)

Piero Caleffi: **LAHKO JE REČI LAKOTA...**

37.

Kar se tiče Rusov, če so bili »politični«, so nam bili nasprotni, pa naj smo bili fašisti ali ne, ker smo pripadali državi, katere se je brez vsake nje pridružitve najmočnejšemu okupatorju, ki je napadel njih domovino zaradi odvratnega osvajalnega duha. Če niso bili »politični« in so pripadali množicam, polovljenim na podeželju, ali še slabše, če so prišli iz zaporov za kriminalce, so nas sovražili, ker so bili pod vplivom sovražnega okolja. In bilo je za nas žalostno in tragično, da smo bili kakor židje hkrati žrtve sistema, Nemcev in samih naših tovarišev v nesreči.

»Tisti Toni«, katerega je Popovič bežno omenil v vladu, je bil kapo taborišča, Avstrijec, na čigar prsih je bil prišit zeleni trikotnik kriminalcev. Močno je šepal na desno nogo, ki je bila krajša od druge zaradi rane, ki mu je ostala iz prve svetovne vojne na italijanski fronti. Že to je bil vzrok za njegovo sovraštvo proti Italijanom. V svojih kurjih možganih pač ni mogel domneti, da je treba pripisati krivdo za njegovo pohabljenost bolj splošnim vzrokom, to je bivšim voditeljem njegovega naroda ter socialni ureditvi, ki je rodila vojno. K temu daljnemu izvoru njegovega sovraštva je bilo treba dodati še »enopopularnost« nas Italijanov in zato je razumljivo, da nas je

UREDNIŠTVO: TRST — UL. MONTECCHI 6, II., TELEFON 93-808 in 94-638 — Poštni predal 559 — PODRUŽNICA: GORICA: Ulica Silvio Pellico 1-II., Telefon 33-82 — UPRAVA: TRST — UL. SV. FRANCISKA št. 20 — Telefon 37-338 — NAROČNINA: mesečna 800 lir — Vnaprej: četrtletna 2.250 lir, polletna 4.400 lir, celoletna 7.700 lir — SFRJ: posamezna številka v tednu in nedeljo 50 para (50 starih dinarjev), mesečno 10 din (1.000 starih dinarjev), letno 100 din (10.000 starih dinarjev) — Poštni tekoči račun: Založništvo tržaškega tiska Trst 11-5374 — Za SFRJ: ADIT, DZS, Ljubljana, Stari trg 3/I., telefon 22-207, telef. račun pri Narodni banki v Ljubljani 600-14-603-88 — OGLASI: Cena oglasov: Za vsak mm v štirih enega stolpca: trgovski 150, finančno-upravni 250, osmrtnice 150 lir. — Malo oglaš 40 lir beseda. — Oglasi tržaškega tiska: Trst.

goriške pokrajine se naročajo pri upravi. — Iz vseh drugih pokrajin Italije pri »Società Pubblicità Italiana«. — Odgovorni urednik: STANISLAV RENKO — Izdaja in tiska Založništvo tržaškega tiska, Trst.